

Frost Kay

KORUNA SMARTE

KORUNA
SMART&

KORUNA SMRTĚ

Frost Kay

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Frost Kay, 2021

Translation © Alžběta Lexová, 2025

Cover Illustration © Adéla Stopka, 2025

Cover Art © Lukáš Tuma, 2025

Map © Jana Šouflová, 2024

Czech Edition © Mystery Press, 2025

ISBN 978-80-7588-839-6 (pdf)

*Pokud patříte k těm, co hledají prince na bílém koni...
... najděte si raději lšáka.*

Historie království

Bylo nebylo... Kdysi dávno žili elfové, měňavci, obři, draci, lidé i vodní nymfy v míru. Všichni si byli rovni. Jejich území a říše prosperovaly a nepřátelé se před jejich mocnými armádami trásli strachy. Roky ubíhaly a všichni postupně začali zapomínat na to, co je nejdůležitější – láska, odvaha, věrnost.

A to způsobilo jejich pád. Ve své nevědomosti a pýše dovolili, aby se do jejich krajin vkradla temnota, jako zloděj v noci. Začalo to pomalu.

V srdcích vodních nymf se usadila marnivost, mezi draky se rozbujela chamtivost, obry posedla krvežíznivost, lidi závist, měňavce pýcha a elfové propadli apatii, která z jejich srdcí vymáčkla poslední kapku soucitu.

Jádro samotného světa se otrásl a země se zachvěla a popraskala. Když otřesy konečně ustaly, obklopovalo království elfů pohoří Zubatých hor, které je odřízlo od všech ostatních.

Draci svou říši opustili a usadili se v horách, kde si žárlivě střežili své sluje a nikoho přes pohoří nepustili – ačkoli se o to obři snažili. Jako by Zubaté hory bažily po krvi a nenávisti. Nesmyslné násilí, které tam panovalo, si vyžádalo bezpočet životů.

Při pohledu na takovou zkázu se vodní nymfy stáhly do svých mořských domovů, kde se kochaly krásou vln i sebe

sama a jen sem tam se pro vlastní pobavení zaplétaly s piráty.

Čas plynul a vzpomínky na dávné doby vybledly.

Elfské království se stalo Divočinou, obři se ukryli ve vlastní říši zvané Kopál. Žoldáci – potomci pirátů, sirén a vodních nymf – si založili království Ohnivých ostrovů.

Měňavci z Tálage a lidé z Heimserie žili dlouho v míru. Obě království se navzájem potřebovala. To se však změnilo s příchodem nové rostliny a královského syna.

V Tálaze objevili jedinečnou květinu – mimkii, z níž se destilováním stával mocný lék, který dokázal zhojit jakoukoli ránu. Bylo to jako kouzlo. Dala se aplikovat na vše a její cena byla nedozírná. Měňavci se ve své pýše chvástali svým objevem i genialitou.

Lidé se o tomto novém zdroji bohatství rychle dozvěděli. Záviděli měňavcům jejich zázračnou rostlinu a nový král, který chtěl rozšířit moc a vliv své říše, neodolal pokušení. Jeho chamtivost předznamenala nový věk krveprolití, předsudků, závislosti a zkaženosti.

Vítejte v Rozvrácených královstvích.

Jedna

Thorn

„Deset.“

„Čtyři.“

„Deset,“ zopakovala Thorn a přimhouřila oči.

„Čtyři.“

„Deset.“

„Víš stejně dobře jako já, že nikde v okolí lepší cenu nedostaneš, Thorn,“ trval na svém Jones, kovář z městečka Rubelle. Svalnaté, chlupaté paže měl navzdory chladu a sněhu odhalené a nyní je zarputile překřížil na prsou. „Čtyři a ani o pěták víc.“

S Jonesem nebylo snadné pořízení, ale Thorn si jejich handrkování v koutku duše užívala. Zadívala se ze svahu přes střechy kamenných domků, které lemovaly cestu jako strážce. Na první pohled nepůsobilo městečko moc přívětivě, ale podle Thorn patřilo k těm nejlepším. Měla Rubelle ráda, přestože bylo devět měsíců v roce pohřbeno pod nánosy sněhu. Lidé tu byli tvrdí, ale přímí a čestní. Byla to nejbližší osada ležící v dosahu Hrůzohor, kde Thorn hledala poklady nejčastěji. A raději je prodávala ve městě než na odlehlých usedlostech, ačkoli ani tomu se občas nedalo vyhnout. Zoufalé časy, zoufalé činy. A pokladů bylo čím dál méně.

Protáhla si krk a zadívala se na Jonese. Dělal cavyky. *Vždycky* od ní všechno koupil... dříve či později. A přeměty, co našla na nebezpečných pěšinách Hrůzohor, patřily k těm nejcennějším. Obvykle je tam vytrousily kupecké karavany cestující z Kopálu, království obrů, do hlavního města Heimserie, když je zastihla bouře nebo přepadli lapkové. Jako lovkyně pokladů viděla Thorn už spoustu hrůz. Lidé byli pro peníze ochotní udělat kdeco.

Jen se nedělej, však nejsi o nic lepší.

Zatnula zuby a rychle nepřijemnou myšlenku zahнала. Nezadaná žena to neměla ve světě snadné. Musela dělat těžká rozhodnutí, která po sobě často zanechávala hluboké jizvy.

„Nebud' takový paličák,“ zamumlala.

„Těžké časy, slečinko.“

Pravda, ale i tak se ji snažil oškubat. Jednou mu přinesla krásný obouruční meč. Jindy vzácný perlový náhrdelník na řetízku z bílého zlata. Tentokrát pro něj měla stříbrný svícen, který měl mnohem větší cenu, než jakou žádala. A oba to věděli. Thorn přimhouřila oči. Kovář jí pohled neochvějně opětoval.

„Snad si nemyslíš, že jsi můj jediný kupec,“ uchechtla se a zamávala mu svícnem před obličejem, až se stříbro zablesklo ve světle lamp kovářny. „Jen jsem ti ho chtěla nabídnout jako prvnímu. Ale pokud nechceš zaplatit, půjdu o dům dál.“

Zamířila ke dveřím. Neudělala ani tři kroky, když se jí za zády ozval kovářův odevzdaný povzdech.

„Počkej, děvče, počkej!“ zavolal za ní a Thorn se potají usmála.

Jones byl předvídatelný a to na něm měla ráda. Vždycky koupil její zboží. Věděla, že cenné kovy, které mu nosí, kovář roztaví a promění v jeden dva proklatě ostré a zatracené

drahé meče. Cena takového meče se mohla vyšplhat i na desetinasobek toho, co žádala Thorn, protože ona chtěla pokrýt jen cenu materiálu. A s občanskou válkou na obzoru byla po zbraních poptávka.

Sevřela svícen v ruce. Okolní chlad jí pronikl i tlustými rukavicemi. Všichni – vojáci, měšťané a dokonce i bohatší kupci – si mohli dovolit jen tu nejzákladnější zbroj a zbraně. Zato šlechta se neštítala utratit jmění za přezdobené meče, rapíry a kopí. Ne že by snad s nimi někdy urození bojovali. Chtěli se tak jen tvářit, třebaže hroty jejich mečů krev nikdy neochutnaly. Byla to obyčejná marnivost.

Marnivost, ze které těžíš ty. Raději ty než někdo jiný.

Thorn se otočila zpět ke kováři. Na tváři ji pohladilo teplo ohně.

Jones si znovu povzdechl. „Přivedeš mě na buben, Thorn,“ postěžoval si, ale zalovil v kapse pod koženou zástěrou a vytáhl deset mincí.

Thorn se zasmála. „O tom upřímně pochybuju. Hrozba války je pro tebe výdělečný kšeft, Jonesi. Daří se ti dobře.“

„Válčíme už celé roky, děvče. S radostí bych obětoval pár mincí v kapse za bezpečnější cesty v Hrůzohorách.“

Thorn zvážněla. „V horách nebude bezpečno nikdy, ani v dobách míru.“

Bezděčně sklouzla očima k jizvám na jeho krku. Dost si vytrpěl. Talagáncům se v Heimserii nežilo snadno, obzvlášť mladým mužům. Jonesovi se naštěstí podařilo z talagánské otrokářské farmy uprchnout a našel útočiště v Rubelle. V městečku se mísily různé kultury i rasy. Jejich mottem bylo přijetí. Stačilo se k ostatním chovat s úctou a opláceti stejnou mincí.

Jones zakoulel očima. „Neuškodila by ti trocha optimismu, Thorn. Kdyby král neplýtvat penězi a zdroji na zbytečné

rozmlíšky se sousedními zeměmi, mohl by poslat pár těch svých modrovlasých Ohařů, aby se se zdejšími bandity vyřádali.“

„Opatrně, Jonesi, tohle smrdí velezradou.“ Stěžovat si na korunu se nevyplácelo.

Kovář se zašklebil, jako by si kousl do příliš kyselé okurky. „Ačkoli se vsadím, že *tihle* by nám nepomohli, ani kdyby žádná válka nezuřila.“

„Tím bych si nebyla tak jistá,“ opáčila Thorn a vzpomněla si na Ohařku, kterou potkala před pár dny.

Mluvily spolu jen chvíli a žena se snažila svou totožnost utajit, ale Thorn neošálila. Jak by taky mohla? Život ve stínech a v přestrojení byl pro Thorn druhou přirozeností. Jen tak mohla v klidu hledat poklady, aniž by se musela bát obtěžování ze strany jiných lovců. Naučila se nahlížet pod povrch. Ohařka na ni působila čestně, a pokud se dalo věřit drbům, pak to byla dobrá žena. Přinejmenším tak dobrá, jak jen nájemná vražedkyně a snoubenka krále Destina být mohla. Thorn se nepatrně zachvěla. Hlavní město navštívila pouze párkrát. A jednou tam krále zahlédla. Procházel se po trhu – nebo se spíš *plížil*. Číslo z něj cosi divokého a nebezpečného. Vědělo se o něm, že má rád navrch. Co ale dělala jeho snoubenka v lese na úpatí Hrůzohor? A kam se poděla?

Na podobné otázky teď není vhodná chvíle.

Jonesovo zamlaskání ji vytrhlo ze zamyšlení. Přistoupil k ní, podal jí peníze a ona jemu svícen. Opatrně si poklad vzal, zadíval se ke dveřím kovárny na prázdnou ulici a rychle předmět schoval. Ostražitosti nebylo nikdy nazbyt. Na místní lidi byl možná spoleh, ale o pocestných se to říct nedalo. Thorn se ohlédla přes rameno a zachumrlala se do pláště. Blížila se další bouře. Ostrý vítr pronikal až do morku kostí.

Otočila se zpět a zamračeně si kováře prohlédla. Jizvy na krku nebyly to jediné, co si z otroctví odnesl. Jeho tehdejší majitelé mu taky nadvakrát zlomili nohu, aby se nepokusil o útěk.

Jones stejně unikl, ale noha se nikdy pořádně nezhojila. A dnes na ni dopadal víc než jindy.

„Není zdvořilé civět,“ utrousil kovář otočený zády k ní.

Thorn si odkašlala. „Bolí to moc?“

„Jako ďas.“ Otočil se k ní a opřel se bokem o pracovní pult. „Žene se bouře. Velká. Moje noha nikdy nelže.“ Naklonil hlavu. „Zdržíš se přes noc, Thorn?“

Sevřel se jí žaludek. Nejkrutější zimo, už zase? Zavrtěla hlavou, až se jí nepatrně shrnul šál omotaný kolem krku a ramen. Kovář zalétl očima k její levé tváři a vybledlým jízvám, které se rozpínaly přes krk až na rameno.

Thorn se před ním nesnažila zakrýt. Jones už její obličej mnohokrát viděl. V mládí jen o vlasek unikla smrti v plamenech, z požáru si však odnesla popáleniny na levé polovině těla. Většina lidí před ní uhýbala pohledem, ale Jones ne. I proto ráda obchodovala právě s ním. Byl poctivý a čestný. Kdyby nebyl o dvacet let starší a ženatý, hned by ho klofla.

Ani ten věk by ti nevadil, ale manželka ano.

Pošetilé sny. Pro takové, jako byla ona, se manželství nehodilo.

„Víš, Thorn,“ spustil kovář a už z jeho tónu poznala, že se jí to nebude líbit. „Jsi tvrdá a jen tak se nedáš. Někoho takového bych v rodině uvítal rád. Můj nejstarší syn pořád hledá manželku. Kdybys měla zájem...“

Je to tu zas.

Thorn vyprskla smíchy a popadla se za břicho. „To nemyslíš vážně, že ne, Jonesi?“ zvolala. „Já? A *vdaná*? A za toho tvého obšourníka? Nezlob se, víš, že tebe zbožňuju,

ale nehodlám dělat služku chlapovi, který se vyspal s každou ve městě – a s většinou z těch, co jen projížděly.“

Kdokoli jiný by se urazil, ale Jones ne. Kovář byl na podobné žerty zvyklý, a navíc věděl, že má Thorn pravdu. Jeho nejstarší syn byl do větru. Slušně řečeno. Už teď po městě pobíhalo několik černovlasých, modrookých dětí. Děti, které tu jejich matky nechaly, a Jones je všechny vzal k sobě a staral se o ně, jak jen mohl.

„Potřebuješ pomoc s prcky?“ zeptala se Thorn. „Víš, že ráda pomůžu.“

Jones si otřel upocenou tvář. „Žena by to jistě uvítala. Jen bych si přál, aby to bylo jinak. Ten můj kluk už by se měl s někým usadit.“

„Já nejsem ta pravá,“ prohlásila Thorn stroze a pak se usmála, aby svá slova změkčila. „Do týdne by byl jeden z nás pod drnem. A manželské pŕutky vždycky odnese i zbytek rodiny.“

„Tebe nikdo nezkrotí, že ne, slečinko?“ zasmál se.

„Pochybuju o tom.“ Thorn k němu rychle přikročila, krátce ho objala a potom si omotala šál kolem krku, aby jí zakryval i ústa a bradu. „Jen si představ, o kolik pokladů bys přišel, kdybys si najednou začala hrát na poslušnou ženušku.“

„Právě proto bych chtěl, aby ses přivdala do mojí rodiny.“

Zakřenila se, zvedla si kápi pláště a skryla pod ni bílé vlasy. Jones byl paličák. Té představy se jen tak nevzdá. „Potřebuješ ještě něco?“ houkla na něj od dveří.

„Manželku pro svého nezvedeného syna,“ zabručel Jones.

Thorn se zasmála a zamrkala na něj. „Obávám se, že žádná taková není, ale porozhlídnu se po ní. Dobrou noc.“

Jones jí zamával na rozloučenou. Thorn se jeho návrhu pochechtávala ještě dlouho poté. Dospěla na okraj městečka, kde se jediná cesta, jež ho protínala, stáčela na jih do

temného lesa. Zastavila se u pekařství a ostrážitě sledovala skupinku vojáků na koních, kteří se prodírali čerstvou sněhovou nadílkou. Thorn se tiše krčila ve stínu a čekala, až projedou. Nechtěla na sebe strhávat pozornost.

Koutkem oka zahlédla, jak zpomalují. Zpropadeně. Takže jen neprojížděli. Co tu vůbec pohledávají? Takhle daleko na severu nebylo nic k vidění.

Nejprve ta Ohařka a teď vojáci.

Z jejich zbroje a zbraní bylo zřejmé, že kvůli lapkům tady nejsou. Pobídli koně k hostinci, který stál příhodně hned vedle nevěstince. Nebohá zvířata vypadala k smrti vyčerpaná.

Thorn se rozhlédla kolem a všimla si, že místní lidé vojáky zvědavě sledují zpoza záclon a rohů i škvírami ve dveřích. Žili tu z větší části měňavci a každý věděl, jak se k nim král Destin staví. Bylo rozumnější se schovávat, dokud se neukáže, co tu královi muži chtějí. Instinkt Thorn našeptával, že nepůjde o nic dobrého.

Vojáci sesedli a jeden z nich zalétl pohledem jejím směrem. Thorn tlumeně zaklela. Taková smůla.

„Kohopak to tu máme?“ zavolal. „Uvítací výbor.“

Thorn se naježila, zvedla bradu a provrtala vojáka pohledem. Věnoval jí úsměv, který měl nejspíš vypadat přátelsky, ale působil spíš chlípně. Aha, takže je to *ten* typ. Ten, co se považuje za okouzujícího, a přitom je jako jed.

„Spolkla jsi jazyk?“ provokoval ji. Stále neodpověděla. Naklonil hlavu, prohlédl si ji pozorněji a do jeho úsměvu se vloudilo cosi nebezpečného. „Nesmělé mám nejradši,“ prohodil a štouchl loktem do vojáka vedle sebe. Při pohledu na Thorninu drobnou postavu zahalenou pláštěm se nadšeně zašklebil.

Našel by se v králově armádě aspoň jeden slušný chlap? Možná takoví kdysi bývali, ale nadřazené postavení nad

prostým obyvatelstvem jim stouplo do hlavy a časem je proměnilo v naduté, kruté zabijáky.

Thorn se pod šálem ponuře usmála a zatřepetala na ně řasami. Neměli ani ponětí, s kým mají tu čest. Nebyla žádná bezmocná dívka, které by se mohli zmocnit a odhodit ji jako hadr. Shrnula si šál z obličeje a druhou rukou stáhla kápi, aby si oba vojáci mohli prohlédnout pavučinu jizev na její levé tváři a krku. Byly ohavné a ona je většinou nenáviděla, ale víc než jednou ji taky ochránily.

Úsměvy mužů se proměnily ve znechucené škleby. Odvrátili se od ní a zamířili k hostinci. Thorn si oddechla. Na chvíličku si vychutnávala svou převahu a to, jak snadno se jich zbavila, ale pak jí oči sklouzly k sousednímu nevěstinci a veselí ji rázem přešlo. Tohle byl její zdejší domov. A vojáci tam později nepochybně zamíří a budou obtěžovat některou z jejích sester. Thorn se zamračila na své boty. Tohle ji ničilo. Sice nebyla členkou sesterstva nočních společnic, ale vychovaly ji. Učily ji, že smyslnost dává ženám moc, ale jí se naopak zdálo, že je kvůli tomu ostatní jen zneužívají. Úděl ženy jí připadal jako prokletí.

Začalo znovu sněžit. Thorn si omotala šál kolem obličeje a zvedla si kápi. Prsty na rukou i na nohou měla napůl zmrzlé. Minula koně vojáků a velikého černého hřebce na konci cesty pohladila po krku. Potom se vydala uličkou mezi hostincem a nevěstincem k zadnímu vchodu. Oklepala si sněh z bot a otevřela dveře.

Ve vzduchu se vznášela vůně růžového parfému, čaje a dušeného masa. Thorn si svlékla plášť a vytřepala ho na zápraží.

„Zavři ty dveře, holka!“ zakvílel Grey.

Thorn pověsila plášť na háček na zdi a zavřela za sebou. Její boty zanechávaly na podlaze malé loužičky.

Omluvně mávla rukou na Greye, zdejšího kuchaře, a odploužila se k ohni. Sundala si rukavice a nacpala je do kapes těžké sukně.

„Promiň, Greyi,“ houkla tiše. „Vytřu tady, jen co se trochu zahřeju.“

Drobný, postarší muž k ní přiskočil a sevřel její pravačku v mozolnatých dlaních. „Kde ses zas toulala, holka? Jsi úplně promrzlá!“

„Vojáci si chtěli popovídat.“

Grey nakrčil ježatá obočí, až se na jeho čele spojila v tlustou chlupatou housenku.

Znechuceně zamlaskal. „Určitě jsi jim to pořádně vytmavila.“

„Tak nějak,“ zamumlala Thorn. Políbila kuchaře na vrásčitou tvář a vyprostila ruku z jeho sevření. „Jsem unavená. Asi si dneska půjdu brzy lehnout. Nemáš tu nějaký chleba a sýr, co bych si mohla vzít s sebou?“

Grey si odfrkl a přistoupil k pánvi plné horkých bochánků. Jeden z nich vzal, namazal ho máslem a položil ho na misku s dušeným jehněčím. Potom jí strčil misku do rukou.

„V takovém nečase člověk potřebuje něco teplého do žaludku. Jez,“ přikázal jí. „Jsi jak lunt.“

Obemkla misku zkřehlými prsty. „Děkuju.“

Grey na ni mávl. „A teď upaluj. Mám spoustu práce a nepotřebuju, aby se mi tu někdo motal pod nohama.“

Thorn mu pobaveně zasalutovala a dala se na ústup. V chodbě se na vteřinku zarazila, protože koutkem oka zahlédla jednoho z vojáků ve dveřích. Rozhodně neztráceli čas. Po zádech jí přešel mráz. Rychle vyběhla po schodech pro služebnictvo do svého pokoje a zamkla za sebou. Opřela se zády o dveře a dlouze vydechla. Cítila, jak se jí nepatrně chvějí prsty. Měla zlé tušení. Něco se děje. A nebude to nic dobrého.

Dva

Tempest

„A nemělo by to náhodou nevěstě ve svatebních šatech *slušet*?“ zamumlala Tempest.

„Co to povídáte, lady Tempest? Vypadáte úchvatně!“ zvolala švadlena.

Šaty samotné nebyly vyloženě ošklivé. Tempest se prohlížela v obrovském zrcadle přes celou zeď a nejspíš přešla-povala. Dlouhé krajkové rukávy působily vkusně a z hlubokého výstřihu na zádech by byla upřímně nadšená... kdyby se vdávala z lásky. Ale ta zvonová sukně? To byla jiná. Na Tempin vkus měla až příliš mnoho spodniček. Tempest se v té proklaté věci nemohla skoro ani hnout. Pohladila bílé hedvábí hebké jako peříčko. Ve skutečnosti to byly nádherné šaty – jen nebyly ty pravé pro ni.

Vyhledala v zrcadle své šedé oči. Co je vůbec zač? Posledních několik měsíců si nasadila tolik masek, že už ani nevěděla, kdo je. Sklopila zrak ke švadleně, která na kolenou upravovala spodní lem šatů. Celé to bylo špatně.

Píchlo ji u srdce. Ne poprvé – a určitě ani naposledy – si přála, aby tu s ní byla matka a pomohla jí. To ona jí měla upravovat svatební šaty, ne nějaká cizí žena. Život byl už tak dost matoucí. A teď k tomu měla na krku ještě šíleného

krále. Dcery by měly mít před svatbou vždycky po boku své matky.

A opravdu bys chtěla, aby se účastnila téhle frašky? Tvoje volba ženicha by ji zlomila srdce.

Tempest se ostře nadechla. Švadlena k ní starostlivě vzhlédla a pak se vrátila k práci. Tempest znovu uhladila hedvábí sukně. Její matka bývala velká romantička. Tohle směšné divadlo by ji nesmírně zklamalo.

Nejsi úplně sama.

Pravda. Mohla se opřít o Ohaře a Temný dvůr. Jenže přes lásku a oporu svých strýčků – a Brineho a Briggse – se cítila osamělá. Byli to všechno muži. Nemuseli se oženit s úhlavním nepřitelem. Nehrozilo jim, že by s ním mohli otěhotnět. Svěsila ramena a zadívala se do země. Možná bylo jen dobře, že nikdo z jejích blízkých neznal hloubku jejího zoufalství. Že neviděli její zahanbení a zkroušenost.

Rozhodla ses. Nemůžeš vycouvat.

Od chvíle, kdy odmítla Brineho nabídku na útěk z Dotae a rozhodla se zůstat po králově boku, nebylo cesty zpět. V životě to neměla nikdy lehké, přesto se jí podařilo navzdory všem těžkostem najít svou rodinu a uspět. A dokáže to znovu. Království potřebovalo královnu, a jakkoli se jí ta role přičila, byla ochotná se jí zhostit. Někdo to udělat musel. Proč ne ona? Ji aspoň nebude snadné zabít.

„Potřebovala bych ještě jedny ruce, abych to do svatby stihla,“ postěžovala si švadlena.

Tempest si odfrkla, což se na dámu vůbec neslušelo, a taky si za to vysloužila od švadleny káravý pohled. Uspěchané zasnuby ji zaskočily. Království stálo na pokraji války. Bylo by rozumnější obřad odložit, ale král ho chtěl naopak uspíšit. Překvapilo ji to. A Tempest překvapení nesnášela. Co krále k tomu rozhodnutí vedlo? Chce ji k něčemu zneužít?

Ozvalo se strohé zaklepání a vzápětí se rozlétly dveře. Tempest v zrcadle spatřila drobnou postavu princezny. Ansette se rozhlédla po místnosti a potom se zaměřila na Tempest a švadlenu klečící před ní.

„Nech nás,“ zavelela princezna rozhodně. „Můžeš se vrátit za půl hodiny.“

Tempest mlčky sledovala, jak žena vyskočila na nohy, vyběhla z pokoje a zavřela za sebou. Temp vyhledala princeznu v zrcadle. Jakmile osaměly, princeznino vystupování se rázem změnilo a nadutost byla tatam. Dívka se zastavila vedle Tempest a s našpulenými rty si prohlédla načechranou sukni.

„Působivé.“

„Pokud se chce někdo nechat vystavit jako kráva na trhu, jistě,“ utrousila Tempest.

Ansette se ušklíbla a promnula látku v prstech. „Hedvábí. Vidím, že otec nešetřil.“

Tempest potlačila znechucený úšklebek a nasadila přívětvý úsměv.

Princezna se k Tempest chovala laskavě už předtím, než král všechny informoval o smrti – *vraždě* – svého syna a jejich zasnubách. A potom obzvlášť. I přes svůj věk Ansette očividně chápala, že se Tempest nesnaží vyšplhat po společenském žebříčku a něco sňatkem s králem získat. Ne snad, že by sňatkem s ním mohl *kdokoli* cokoli získat.

Peníze, prestiž, titul... No, nic, na čem by záleželo.

Princezna ji vzala za ruku.

„Víš, že jsem tu pro tebe,“ řekla vážně. „Máš mou podporu a chci, abys to věděla. Věřím, že ti na srdci leží jen dobro království.“

Vzletná slovíčka. Mohla jí Tempest důvěřovat? Zkoumavě si dívku prohlédla. Z princezny vyzařovala zvláštní smě-

sice nevinnosti a protřelosti. Působila upřímně, ale vychoval ji Destin.

„A taky vím,“ pokračovala Ansette, „že si otce nebereš z lásky.“ Na vteřinku se odmlčela. „Přesto jsem ráda, že si ho bereš právě ty. Snad se z nás stanou přítelkyně.“

Ansette se na Tempest usmála. V očích jí zaplálo cosi vřelého. Naděje, uvědomila si Tempest. Byla to naděje. Tempest ztěžka polkla a s upřímným úsměvem přikývla. Celé roky toužila po kamarádce. Kromě Juniper byla obklopená samými muži, takže s přátelstvím mezi ženami moc zkušeností neměla.

Byla v pokušení princeznu nabídku přijmout, ale mohla jí věřit? Rozum ji varoval. Nemohla důvěřovat nikomu, a králově dceři už vůbec ne.

Nedovol, aby tě zahořklost připravila o potenciálního spojence a přítele.

Kráčela po tenkém ledě a neustále musela volit mezi hlavou a srdcem. Šestý smysl jí našeptával, že jí od princezny nic nehrozí, ale to ji nijak neuklidnilo. Musela se soustředit na svou misi. Ansette jí byla sympatická, jenže přátelství s princeznou nebyl její hlavní cíl. Dokonce jí nešlo ani o královskou korunu.

Princeznu obdivovala a upřímně jí na ní záleželo, ale přátelství by bylo nebezpečné pro obě dvě.

Král měl ve zvyku zabíjet každého, kdo upoutal jeho pozornost.

„Vážím si toho,“ odpověděla Tempest konečně.

Ansette si ji změřila. „Hlídáš se.“

Neformulovala to jako otázku, přesto ji Tempest v jejích slovech cítila.

„Život mezi Ohaři člověka naučí ostražitosti. Zvyk je železná košile.“

„A taková železná košile může člověku velmi dobře posloužit. Na tvém místě bych ji ještě neodhazovala,“ podotkla princezna.

„Ne?“ opáčila Tempest naoko lhostejně.

Ansette naklonila hlavu a Tempest se zarazila. Na vteřinku se jí zdálo, že v tom gestu vidí Pyreho. V jednu chvíli tam byl a vzápětí byl pryč. Zatřásla hlavou, aby se toho obrázku zbavila.

„Dvůr je nebezpečné místo,“ poznamenala Ansette. „Vojenský výcvik by ti v roli královny mohl přijít vhod. Většina lidí říká jedno a dělá druhé. Obávám se, že pokrytectví hned tak z módy nevyjde.“

Tempest zvážněla. Znovu se zadívala do zrcadla na podvodnici ve svatebním. Kdysi dávno byla možná nevinná, ale to už dávno neplatilo. Šprýmař měl pravdu, když ji osočil z pokrytectví. Tak zarputile se držela představy, že to on je zloduch, že si ani nevšimla, jak moc se změnila sama. V určitých ohledech byla stejně zkažená jako on. *V určitých*, ale ne ve všech.

Ještě na tom nejsi tak špatně. Aspoň umíš uznat chybu a poúčit se z ní.

Proč jí to tedy připadalo jako lež?

Ansette si povzdechla a stiskla jí ruku. „Nebudu tě už zdržovat. Kdybys mě potřebovala, stačí říct.“

„Děkuji,“ usmála se na ni Tempest.

Dívka úsměv opětovala a mlčky odešla.

Sotva se za ní zavřely dveře, Tempest znervózněla. Najednou jí bylo horko a šaty ji nepříjemně škrábaly. Rychle škusala za knoflíky, až několik nechtěně utrhla. Bylo jí to jedno. Potřebovala se z té hrůzy vysoukat. Prudce oddechovala a bojovala s návalem paniky. Vztekla šaty ještě nakopla a pak se zapřela rukama v bok a snažila se uklidnit. Už si je nikdy nechtěla obléknout.

Chvíli tu odhozenou hromádku bílé krajky, hedvábí a vleček sledovala. Vypadala jako zvadlá květina. Švadlena se co nevidět vrátí.

Nesmírně se na těch šatech nadřela a nezasloužila si, aby se k nim někdo choval takhle, i když byly ohavné. Tempest s povzdechem šaty zvedla a opatrně je položila na postel. Nechtěla, aby se umazaly nebo pomačkaly. To by jí tak ještě scházelo.

Naskočila jí husí kůže. Náhle si uvědomila, jak je odhalená – a zranitelná. Vytáhla ze skříně úbor Ohařky a oblékla se. Hned se cítila víc sama sebou. Dlouze vydechla, protáhla si krk a začala si k opasku připevňovat zbraně. Uniforma pro ni byla jako návrat domů.

Ohlédla se k šatům na posteli a pak ke dveřím. Když si pospíší, mohla by švadleně utéct. Šaty už si vyzkoušela, tak co. Došla ke dveřím a natáhla se po klice, když vtom na ně někdo prudce zaklepal. Málem nadskočila. Že by se švadlena vrátila tak brzy? Tempest se ohlédla k posteli, nebo přesněji řečeno ke dvěma oknům za ní. Mohla by uprchnout oknem a vylézt po hradní zdi?

Nebud' směšná a prostě otevři.

Potlačila povzdech a vzala za kliku.

V chodbě nikdo nebyl.

Tempest pomalu tasila dýku a opatrně vykoukla ven. Zahlédla, jak za rohem mizí postava. Vzdalující se tiché kroky na kamenných schodech byly jediným důkazem toho, že u jejího pokoje vůbec někdo byl.

Špeh? Ne, ten by neklepal.

Pozorně se rozhlédla a všimla si, že na zemi leží vzkaz napsaný na silném žlutém pergamenu. Pátrala po padouších ve stínech a přehlédla, co měla přímo před nosem. Maxim by jí dal pohlavek.

Sehnula se a zvedla vzkaz ze země. Pečeť byla prostá – žádný erb ani symbol. Tempest ji zlomila, rozvinula pergamen a přešla očima po textu.

Povolání do zbraně.

Zmocnilo se jí vzrušení, až se bezděčně usmála. Konečně mohla být prospěšná. Možná z ní bude brzy královna, ale Tempest zůstávala v první řadě Ohařkou.

A bylo načase vyrazit do boje.

Tři

Tempest

Kolem ucha jí prosvištěl šíp.

Nejkrutější zimo, to bylo o fous.

Tempest se skrčila za nedalekou budovu a snažila se popadnout dech. Srdce jí bušilo jako zvon. Tohle od povolávacího rozkazu nečekala. Pomáhat Ohařům potlačit talažánské povstání, a tedy útočit na ty, které chtěla před králem nejvíc ochránit... tak si zábavu nepředstavovala. Přesto si temnější část jejího já boj užívala. Zrychlil se jí tep. Její mysl se zaměřila na přítomnost a čas se zpomalil.

Tempest vykoukla zpoza rohu a pak se zase rychle stáhla. Do místa, kde se vteřinu předtím objevila její hlava, se zabořil šíp. Obyvatelé provincie Merjeri byli tvrdí protivníci. Kdyby toho pro ni bylo v sázce tolik, nejspíš by se taky rvala jako lev.

Otřela si pot z očí, zalétla pohledem k plamenům, které pohlcovaly budovu kus od ní, a zatnula zuby. Ničení nikdy nepřineslo kýžený výsledek. Rozhodně ne takový, jaký si lidé představovali. Původně jen rozmíška mezi lordem Merjerim a jeho dělníky nyní přerostla v otevřenou bitvu. Dělníci chtěli spálit lordova pole a sýpky. Jenže požár se nevyhnutelně šířil a dospěl až k nedaleké vesnici.

Vesnici plné těch, kteří ho původně založili. Museli složit zbraně a začít hasit.

Zpoza rohu vyběhl jeden z povstalců s vidlemi v ruce. Tempest ho praštila hruškou meče do čela. Zhroutil se v bezvědomí k zemi a vidle mu vypadly z ruky. Nechtěla zbytečně zabíjet. Povstalci byli jen zoufalí a vyděšení. Lord Merjeri proslul svou krutostí a nepoctivostí. Vzpouru si podle Tempest zasloužil. Dohnal k tomu lidi sám. Aspoň že boj postupně utichal. Většina rebelů zahodila zbraně a namísto nich popadla džbery s vodou. I Ohaři mohli tím pádem napřít síly ke zkrocení požáru a ochraně těch, kterým hrozilo nebezpečí.

Proplížila se kolem domku dozadu. Několik paličáků se odmítalo vzdát a naslouchat rozumu. Vyběhla zpoza rohu a vrhla se na toho, co po ní střílel. Další šíp už nestihl nasadit. Praštila s ním o zeď vedlejšího domu, až zasténal a podlomila se mu kolena. Tempest mu vytrhla luk z ruky. Muž k ní malátně vzhlédl.

„Chceš mě zabít?“ zamumlal. „Na mém vlastním pozemku?“

Tempest si k němu dřepala a chytila ho za bradu, aby se jí podíval do očí. „Ne,“ odpověděla tiše. „Bránit vlastní domov a živobytí není zločin, ale válka a zkáza nejsou řešení.“ Pustila ho a vstala. „Dej se dohromady a běž pomoci s hašením.“

Nechala ho tam, rozběhla se k vedlejšímu domu a zabušila na dveře.

„Hoří!“ vykřikla. „Všichni ven! Hned!“ Ticho. Tempest si povzdechla. „Když budu muset, vyveču vás ven sama. Myslete na své děti.“

Ozvalo se odfrknutí, dveře se pootevřely a ve škvíře se objevila tvář postarší ženy. Změřila si Tempest pohledem a zhluboka se nadechla.

„Já ten kouř cítím,“ prohlásila. „Odejdemo. Nemusíš nás tahat z postelí.“

Tempest přikývla a následující hodinu pobíhala od domu k domu, vypouštěla zvířata z hořících stodol a stájí a do toho se sem tam musela zapojit i do přetrvávajících potyček s rebely. Snažila se zachránit, koho mohla. Jednou narazila na Dimu se dvěma vriskajícími batolaty v náručí. Kývl na ni a běžel dál. I přes okolní zmatek a kravál slyšela, jak Maxim rozdává rozkazy.

Náhle zaslechla tichý pláč. Rozhlédla se a spatřila dvě kulaté tvářičky vykukující zpoza velikého sudu. Štípaly ji oči a kouř ji škrábal v krku. Pomalu sud obešla a dřepla si, aby se jí děti nebály. Usmála se na ně a natáhla k nim ruce.

„Pojďte, prckové.“

Obě se jí zavěsily kolem krku a Tempest s nimi pomalu klopýtala do bezpečí. Lidé se shromáždili na velkém dlážděném náměstí, kterému se požár vyhnul. Kdo mohl, pomáhal nosit vodu ze studny a hasit.

„Temp!“ zavolal na ni Maxim.

Tempest podala děti starší ženě a vydala se za ním. Dima stál vedle něj. Oba měli tváře zamazané sazemí. Tempest se pousmála. Dima si obvykle na vizáž potrpěl. Kdyby nebyla situace tak vážná, popadala by se za břicho smíchy.

Zastavila se před nimi. Ostrá bolest na prsou jí napovídala, že by měla zpomalit a nadechnout se čerstvého vzduchu. „O co jde?“

Dima ukázal na veliký dům v plamenech. „Je tam dítě,“ řekl. „Rodiče šílí strachy. Všechny vchody se zhroutily a my se tamtudy neprotáhneme.“

Tempest se zamračila a se sevřeným žaludkem vykročila k domu. Předtím ho celý prohledala. Myslela, že tam nikdo nezůstal. „Byla jsem tam. Nikoho jsem –“

„Matka tvrdí, že si jejich dcera ráda hraje v zadním křídle pro služebnictvo. Možná se schovala v jednom z pokojů pro –“

„Chápu.“

Zmocnila se jí hrůza. Věděla, jaké to je uvíznout v hořící budově. Nedovolí, aby jiné dítě prožilo to, co ona. Omotala si šál kolem obličeje a rozběhla se k domu. Protáhla se zborceným zadním vchodem do rozžhavené chodby.

„Je tu někdo?“ zavolala. V očích ji štípaly slzy.

Na vteřinu si pomyslela, že ji šálí zrak. Z hořícího schodiště sbíhal dolů muž. Zpocený a umouněný od sazí. V náručí držel dítě. Byl ale příliš urostlý, zborcenými dveřmi by se neprotáhl.

„Dej mi ji!“ zakřičela na něj přes hukot plamenů. „Oba vchody se zhroutily. Dostanu ji ven zadem, ale ty budeš muset oknem.“

Muž k ní přistoupil blíž a Tempest samým šokem málem zakopla. Poznala ho. I pod nánosem popela a sazí zřetelně rozeznala čupřinu bílých vlasů. Prokletá bílá.

Mal, známý taky jako Pyre.

Ten bídák neřekl ani slovo. Dokonce se na ni vůbec nepodíval. Podal jí holčičku a rozběhl se pryč. Tempest si dítě přitiskla k sobě a pospíchala k zadnímu východu.

V jednu chvíli zavrávala a otřela se bokem o hořící zeď. Plameny jí olízly paži. Zatnula zuby a přidřepla si. Dům zlověstně sténal, a sotva se s holčičkou prosmekla zborceným zadním východem, ozvalo se hrozivé zaprašštění a trámy se propadly.

Tempest přitiskla dívku k zemi a zakryla ji vlastním tělem, aby ji ochránila před vlnou horka a trosek. Potom se rychle odplazila dál a zoufale se rozhlížela mezi oblaky dýmu a popela. Kde je Pyre? Dostal se ven?

Holčička začala kašlat, až se roztrásla po celém těle. Nemohly tam zůstat. Tempest se s ní rozběhla k náměstí. Muž v davu při pohledu na ně vykřikl úlevou a pospíchal jim na-proti.

„Ta-ta-tatínku!“ zaskřehotala holčička, vykroutila se Tempest z náručí a vrhla se otcí kolem krku.

„Děkuju,“ vzlykal muž a po umouněných tvářích se mu kutálely slzy. „Děkuju.“

„To nic,“ zachraptěla Tempest. Stáhla si šál z nosu a úst a rozkašlala se, až se zlomila v pase. Proklatě, to je ale bolest!

„Dobrý, Temp?“ dolehl k ní Maximův hlas.

Dima si k ní dřepł a prohmatal jí ruce a nohy, jestli není zraněná. Sotva popadala dech. Nadýchala se kouře, možná až příliš. Ohlédla se k hořícímu domu. Kde je Pyre?

Otřela si pálící oči a slzy z tváří. Určitě to stihl ven... Neuvízl tam, že ne? Nikoho rychlejšího neznala. Sevřelo se jí srdce. Nechtěla se o něj bát. Ale bála se.

„Asi si musím sednout,“ uznala. Nohy se jí klepaly, nedokázala popadnout dech a nechtěla si připustit, že by se lišákovi mohlo něco stát. Plíce se jí křečovitě stahovaly. Potřebovala se pořádně napít, aby rozředila zplodiny, kterých se nadýchala.

Dima s Maximem ji chytili v podpaží a odvedli ji do místního obecního sálu, kde lidé zřídili ošetrovnu. Zahlédla Alekse a zašklebila se. Dělal se jí z něj špatně.

Dimovi stačil jediný pohled na její výraz a rychle ji odvedl od léčitele dál. Posadil ji na schody budovy.

„Vydýchej se,“ přikázal jí nesmlouvavě. „A kdybys potřebovala, tak za Aleksem zajdi. Teď má plné ruce práce s popálenými, tak možná za pár minut.“

Tempest jen otupěle přikývla. Strýčkové ji nechali na schodech a vrátili se dovnitř pomoci léčiteli. Rozčilovalo ji, že má